

טקסט תערוכה

קרושה* /רקמה אנושית/סטיית תקן

אדוה קרני

אוצרת: מיטל קילמניק

13.1-4.3

בתערוכה של האמנית אדוה קרני מוצגות עבודות המתארות נרטיב של התבגרות, חיפוש והתבוננות. קרני כתווה חוטים, רוקמת ומחברת בעדינות בין מקטעי חיים ושלבים בהתבגרותו של האדם במציאות הישראלית.

העבודות של קרני מרובדות במשמעויות וקילוף השכבות מקרב את הצופה על החוויה האישית, הפרטית והישראלית. בכל היצירות הדמויות והסצנות המתוארות, כאילו מזמינות את הצופה להכרות אישית במרחב נוח להתבוננות ולשיח.

בתערוכה רוקמת קרני בין ארבע מקטעי התבגרות של יצירות, שנלקחו מסדרות ומשנות יצירה שונות של האמנית.

למקטע ההתבגרות שייכות יצירות המתארות ילדים בסיטואציות המרמזות על מרד וניסיון להגדרת גבולות ועצמאות. ילדה צנומה עומדת שותקת ליד צמח הקקטוס. גופה הדקיק מקביל לצמיחתו והקוצים מספרים את סיפור התמרדותה. גם הנערה העומדת זקופה על הסלע, נושאת את מבטה כמבקשת מרווח נשימה ואת הוכחת בגרותה. היצורים של קרני על גבי מצעים מודפסים, מייצרים את תחושת הטפט הביתי, שהיה נהוג בכל בית ישראלי בשנות ה-60 וה-70. ייתכן כמסר על חיק המשפחה, הביתיות ועל התבגרות כהוויה אנושית משותפת לכלל. גם "ילד הסופרמן" עומד גאה, מניף את ידו מעלה בתחושת אומניפוטנטיות¹ כזועק לכוח עליון ואלוהי.

דמויות הילדים של קרני מייצגות את הקונפליקטים שנוצרים בעקבות הטרנספורמציה שבהתפתחות. את המרדנות והאנרגיה הנאגרת של אקט ההתבגרות מפנה קרני גם בחיק משפחתה הפרטית, לטובת חינוך לנקיטת עמדה והשפעה חברתית. בתמונה הצדק מפעיל את הילדים מתועד רגע מחאה של הדור הצעיר להרחקת אסדת הגז לוויתן מחוף דור בשנת 2019 כשבין הדמויות מתוארות גם בנותיה של קרני.

---

¹ מנגנון הגנה המתבטא בצורך להשיג שליטה בהתרחשות בסביבה. תחושה של יכולת לעשות כל דבר ללא מגבלה.

במקטע הצבאי בתערוכה, מוצגים בחלל הדפסים, ציורים ומיצב של דמות חייל על חבל. את העבודות יצירה קרני מתוך צילומים צבאיים מקוריים כשהחיבור בין דמויות החיילים לבין אלמנטים ממשחקיות מעלה שאלות העולות מתוך המציאות הישראלית. בין השאלות העולות הן: שירות חובה, התבגרות במדינה מאוימת משכניה, חינוך להגנה, כיבוד פקודה והצבת החיילים כשחקנים ברחבה צבעונית, רכה ועוטפת של ג'מבורי בניגוד למציאות. דמותם של החיילים בציורי השמן של קרני אנונימיים, סילואטות ללא זהות בסבך מקיימות ומגינות על המרחב הארצי. שלושת החיילים רצים במסירות אל הלא נודע אינם מביטים לאחור ואינם שואלים לאן.

המושגים הורות, הגדרה וזהות תוחמים את **מקטע החיפוש העצמי** אליו שייכים היצירות מסדרת הציורים *קולקטיב לארבע ימים ומשפחה דקורטיבית*. באוהל מדברי חוברים יחד מדי שנה קומץ אנשים השואלים שאלות פילוסופיות על דרכי חיים. בכל הסצנות מתוארת אינטראקציה אחרת המבטאת את קבלת האחר ואת האסקפיזם הגואה בחברה. בוגרים תרים אחר סגנון חיים אחר, לא מרדני ולא בועט כזה אשר משאיר מאחור את ריצת המרתון האינסופי אחר מעמד, חומר והישרדות תחת לחצי החברה הפוסט מודרנית. באוהל המבודד והמדברי המציאות נותרת מאחורי טלאי הבדים והמעט הופך לשפע ושיחות ומגע בין אדם לחברו הן עיקר ולא טפל. באותו מעמד גם התפקיד ההורי, מבודד מרחשי חוץ ומקבל מקום עיקרי. בשקט הנוצר, גם יחסי אב וביתו מאוזנים והדרה מגדרית מתפוררת. קרני מתארת את קליעת הצמה, הבישול והטיפול בפעוט בידי הגבר הרך. באוהל המוסתר הגבר יכול לקיים את תפקיד האבהות בשלמותו.

במקטע **שלב הבגרות הבשלה** מתארת קרני את אביה וסבה ברגעים אינטימיים. סבה של קרני שהיה אחד מעורכי עיתון "קול העם"² ואחד ממחברי הספר *הסוציאל-דמוקרטיה מול עוצמת ההון* מתואר בעפרונה של קרני כשהוא מלווה במטפלת האישית שלו על גבי כתביו. "מהם סיבות להתפוררות המשק ההסתדרותי המנוהל" הוא שואל ומונה את הסיבות: כרסום בדימוי וכרסום בייעוד. יתכן שדמותו ופועלו בסיקור הכלכלה הישראלית בתחילת דרכה חלחלה אל נכדתו, שנשאבה אל עיסוק בחברה, בצרכנות, במחאה ובצורות חיים אחרות. גם אביה של קרני מתואר כשהוא ישוב על כיסא הנוח בביתו רגע לפני עזיבה. אדם מכובד בשלב בגרותו מבקש לעצמו את עצמאותו ואת כוחותיו מחדש.

---

² עיתון יומי עברי של המפלגה הקומוניסטית. יצא לאור בין השנים 1938-1975. אירוע סגירתו ידוע כ- "בג"ץ קול העם" המהווה את אחד מהנוסחים החשובים להגנה על חופש הביטוי בישראל.

הציורים של קרני והעדינות בה משתמשת בקו ובכתם בסצנות השונות, מכנסות את הצופים לרגעים מוכרים איתם ניתן להזדהות בקלות. כל סצנה מהדהדת את החוויה הישראלית, התבגרותה, השתנותה ועיצובה של החברה הצומחת בה.

כמשמיעה את הקולות הפנימיים ובהם סתירות, מאבקים, חולשות ועוצמות, קרני מניחה אותם ברגישות על הנייר ופורשת אותם בארבע עיניים מול קהל המבקרים.